

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1905/2021
27.08.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јаковљевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова – ПО Косовска Митровица, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате отпремнине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3713/20 од 04.12.2020. године, у седници већа одржаној 27.08.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3713/20 од 04.12.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3713/20 од 04.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 515/19 од 24.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену да му исплати дуг по основу отпремнине у износу од 322.137,24 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2014. године па до каначне исплате, а ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 12.000,00 динара, у року од осам дана од дана пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3713/20 од 04.12.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Полазећи од разлога због којих је тужилац изјавио ревизију, Врховни касациони суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужилац о томе приложио одговарајуће пресуде. Одлуке нижестепених судова засноване су на уједначеној судској пракси у погледу рока застарелости новчаног потраживања из радног односа из одредбе члана 196. Закона о раду, као и института прекида застарелости уређеног одредбама чл. 387. и 388. Закона о облигационим односима. Судска одлука која је уз ревизију приложена не односи се на идентичну правну ситуацију као у побијаној пресуди, јер у поступку у коме је донета није истицањем приговор застарелости потраживања.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 23.02.2019. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић